

faa haardt trænger til Forbindelsesmidler, ikke har Udfigt til at faa dem, og jeg vil bede den høitærede Finantsminister om at tage denne Sag under Derveielse. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Casse) bemærkede til mig, at jeg var kommen til at gaa meget videre, end jeg egentlig vilde, men det er slet ikke Tilfældet. Han nævnte Noget, som jeg skulde have sagt, men som jeg ikke har sagt. Han sagde, at min Tanke var saaledes og saaledes, men min „Tanke“ kjender det ærede Medlem slet ikke. Han mente da, at min Tanke var den, at Præsterne kunde gaa hver til sin Side, og at det blev Lovgivningsmagtens Sag, om man vilde understøtte dem lidt, men det sagde jeg slet ikke. Jeg sagde tværtimod, at man havde Mistillid til Lovgivningsmagten, og at man derfor ikke vilde have Tienden ind i Statskassen, men at jeg, saalænge Tilstanden i Befolkningen var, som den er, ikke frygtede for, at man vilde bruge denne Tiende til andre Formaal end til det, hvortil den hidtil har været brugt i Henhold til Bestemmelsen i Grundlovens § 3; det var det, jeg sagde. Jeg søiede til, at hvis Tilstanden skulde blive en anden — og hverken det ærede Medlem eller jeg kan indstaa for, at den ikke vil blive en anden — vilde den Omstændighed, at vi vedligeholdt den nuværende Tilstand, ikke kunne dæmme derimod. — Hvad den høitærede Finantsminister bemærkede mod at inddrage disse Midler under Finantsloven, skal jeg ikke videre indlade mig paa. Naar han bemærkede, at ogsaa Soldvæsenet og Amtsforsvalterne havde særlige Indtægter, som ikke komme ind paa Finantsloven, vil jeg kun sige, at hvis der fra den Side fremkom Paastand om Eiendomsret over disse Midler, og hvis man der stod overfor en saa mægtig Corporation som den geistlige, tror jeg, at vi ogsaa vilde begynde paa at drage Omsorg for at faa disse Midler ind paa Finantsloven. Jeg tror derfor, at denne Sammenligning mellem Soldvæsenets særlige Midler og de Midler, hvorom her er Tale, halte.

J. M. Hansen: Den ærede Finantsminister søgte at paavise, at det vilde medføre

praktiske Banfælgeligheder at gennemføre Forslaget Nr. 13. Naar han havde indskrænket sig dertil, skulde jeg ikke have taget Ordet, skjøndt der vel kunde være Noget at sige derimod, blandt andet dette, at de juridiske Embedsmænd, saalænge de lønnes med Sportler, holde fuldstændigt Regnskab over de Indtægter, de derigjennem have, idet deres Pension som bekendt skal beregnes efter Størrelsen af disse Indtægter, og naar Ekstermandens Kontorhold skal bestemmes, faa vi ogsaa Rede og Rigtighed for, hvad Formanden har udgivet til Kontorhold, skjøndt disse Udgifter afholdes af hans uvisse Indtægter. Naar dette har kunnet gøres og gøres endnu den Dag i Dag af dem, der endnu lønnes med Sportler, maa det vise, at de praktiske Banfælgeligheder ved Gjennemførelsen af Forslaget ikke ere uoverstigelige. Den høitærede Finantsminister fremkom imidlertid med en langt vigtigere Udtalelse, idet han sagde, at der var to Slags Indflydelse hos Rigsdagen med Hensyn til Indtægter og Udgifter, nemlig en Tilhørsret og en Bestemmelsesret. Han mente, at de her omhandlede Udgifter hørte ind under den første Slags Indflydelse, saaledes at Bevillingsmyndigheden kun havde en Tilhørsret over dem, men jeg vil da spørge, hvor det Manglende er i den Ret, som hører til Bestemmelsesretten, og hvem der har den Ret, som Lovgivningsmagten altsaa skulde mangle overfor disse Midler? Det vilde være interessant at høre den høitærede Minister udtale sig om, hvor denne manglende Ret da ligger, eller hvem der har den. — Særligt skal jeg ikke paa dette Trin af Sagen sige noget Videre, men blot gøre opmærksom paa den mærkelige Fortolkning, vi have hørt baade fra den høitagtede Finantsminister og fra den høitagtede Kultusminister angaaende Forffjellen imellem at bestemme Noget ved Lov og at bestemme Noget gennem Finantsloven. De gjøre her en Forffjel, som jeg ikke mindes at have hørt i vort konstitutionelle Liv, undtagen fra salig Rigsrådets Tid, da vi havde et Normalbudget. Jeg kan godt forstaa, at idetmindste enkelte af de nuværende Ministre, da de have været Skabere af det Normalbudget, vi kjendte paa Rigsrådets Tid, let kunne have en stærk Mindelse derom,